

סיפורים נפלאים לילדים

ראש השנה תשפ"ז

"אמרו לפני מלכיות כדי שתמליכוני עליכם"
(ראש השנה טז.)

אנו מצהירים על היותנו עבדים לקדוש ברוך הוא, "אם כבנים אם כעבדים".

עבד אינו בוחר במה לעבד את אדניו, עבד מהותו בטול, עבד "לית ליה מגרמיה כלום" (- אין לו משלו כלום), ובשל כך מוכן הוא לכל תפקיד ולכל שליחות שיטיל עליו אדניו.

כך הוא יהודי הממליך את הקדוש ברוך הוא למלכו ואת עצמו לעבדו - הוא מצהיר בזאת על נכונותו לשרת את הבורא בכל מצב שירצה הבורא.

מי שבוחר במה ואיך לעבד את ה' אינו עובד אלא את עצמו... הוא לא התבטל כלל!

הדברים חשובים ויסודיים. כשאין ידיעה בסיסית זו, אין המלכה ואין עבדות.

יכול יהודי לעמוד על רגליו ולהצהיר בתפלה: "מלך על כל העולם כלו... וידע כל פעול... ויאמר כל אשר נשמה באפו ה' אלהי ישראל מלך..." מוכן הוא להמליך את הקדוש ברוך הוא על כל העולם, על כל היצורים מאריות עד נמלים - ורק על עצמו הוא לא מוכן להמליך את ה', כל מה שקשור לחיים האישיים שלו הוא רוצה להחליט לבד. זו אינה מלכות.

זה מזכיר ספור מהגאון הצדיק רבי עזריאל טאובר זצ"ל, על סטודנט שלמד באחת האוניברסיטאות במוסקבה בתקופת הקומוניזם.

באחת ההרצאות, כשדברו בשבחה של השיטה הקומוניסטית שדגלה שהכל שייך לאמה, אין עשירים ואין עניים, כלם שווים, התלהב המרצה ושאל את אחד הסטודנטים: "נגיד שהיתה לך אניה, מה היית עושה איתה?"

"אני" - ענה הסטודנט - "הייתי נותן חצי לרוסיה ורק חצי הייתי משאיר לעצמי".

"ואם היתה לך פרה" - המשיך המרצה ושאל. "הייתי נותן חצי לרוסיה וחצי משאיר לעצמי" - השיב הסטודנט.

"ואם היתה לך תרנגולת, מה היית עושה איתה?" המשיך המרצה ושאל...

"תרנגולת?" שאל הסטודנט, "אותה הייתי משאיר לעצמי!"...

"למה?" שאלו כלם. "אתה מוכן להתחלק באניה ובפרה ורק על תרנגולת מסכנה אתה לא מוכן לוותר!"...

ענה להם הסטודנט בפשטות: "תבינו חברים, תרנגולת יש לי, מה פתאם שאתחלק בה?"...

קל להמליך את הקדוש ברוך הוא על כלם, על כל העולם, על כל הסובב - החכמה היא להמליך אותו על מה שיש לנו...

אנו חוזרים אין ספור פעמים בקמים אלו בתפלות בהצהרה: ה' מלך - הנה. ה' מלך - עבר. ה' מלך - עתיד, לעולם ועד, אבל קודם כל תמליך את הקדוש ברוך הוא על עצמך כעת, ובהמשך תזכיר עבר ועתיד. הכל מתחיל בהמלכה כעת!

"אשרי העם יודעי תרועה"

דרש רבי שרית דבליצקי זצ"ל: מעשים חיצוניים, אם כי ערכם רב מאד להשפיע גם על הפנימיות, זה רק כשהם נעשים בכונה זו.

לשנה טובה תכתבו ותחתמו לאלתר לחיים טובים ולשלום. אמן.

ואנחנו עומדים תוקעים ותוקעים.
לא לזה היתה כונת רבותינו שהורו לנו לתקע
באלול, כונתם היתה שעל ידי התקיעה נתעורר
כלנו ביחד לכבות את האש האלה, אבל לא
שנסתפק בתקיעה בעלמא כמו השוטה
מהעירה. (דרוש דרש דרשה ל)

"מלך מתרצה בדמעות"

הרב הקדוש מסאטמר זכותו יגן עלינו אמן
המשיל את הענין, לכן המלך שהורחק מבית
אביו לאחר שסרח והוזהר רבות על ידי אביו
המלך, ולא שית לבו לכל האזהרות...

כעבר שנים נתעוררה האם - המלכה - בגעגועים
אחר בנה, ויצאה למסע ארך לתור אחריו
ולבקרו, עד שהגיעה לאותה מדינה מרחקת,
מקום אשר הבן כלוא תחת בית מגדר הנעול
בשלושלאות ומנעול כבד.

מאחרי הגדר זעק הבן לאמו "זעקה גדלה ומרה",
כי רע ומר גורלו, יסורים קשים ומרים נחלתו.

כה הוסיף הבן להתחנן ולעורר רחמי אמו
שתצילנו מבור הגלות הלזה...

ותען האם המלכה: הנה אזורק לך מבעד לחרכים
את המפתח, בו תפתח את המנעול ותצא
לחפשי...

נטל הבן את המפתח, הכניסו למנעול... ולא
נפתח, שוב נסה ולא נפתח...

זעק הבן אל אמו: אנה אני בא, הדלת והשער
אינם נפתחים... אולי אין זה המפתח הנכון?

אמרה האם: בטוחה אני שזה המפתח הנכון...
אלא שברבות השנים שלטה החלודה במנעול,
ולכן אין המפתח פותח... עצה אחת לך בני
היקר: שפך נא דמעות כמים על גבי המנעול,
ובזה תוסר כל החלודה, ויפתח המפתח את
המנעול ויבא הבן אל אמו...

אף אנו אין לנו אלא לשטף את שערי הלב
בדמעות רותחות, ובזה יסורו כל המחיצות
והחיצות, ונזכה לצאת ממאסר הגלות
והצרות, להתקרב אל אבינו שבשמים ולפעל
שנה טובה ומתוקה.

אם הם נעשים רק כמצות אנשים מלמדה ואינם
משפיעים על הפנימיות, הרינו משולים כאותו
איש מעירה קטנה שהודמן לעיר גדולה.

בעיר הבחין האורח באדם רץ ברחוב ותוקע
בחצוצרה.

לא הבין הכפרי על מה ולמה תוקעים בחצוצרה
ושאל עובר ארח, אך הלה מהר ולא היתה לו
סבלנות להסביר באריכות, רק אמר בקצרה כי
יש שרפה בעיר.

כונתו היתה שעל ידי תקיעת החצוצרה
מתקבצים המתנדבים בכבוי האש מכל קצוות
העיר, יוצאים ביחד למוקד השרפה, ומשתדלים
לכבותה במהירות טרם תתפשט בכל האמצעים
שברשותם.

כל זאת לא הסביר לאיש מהעירה, שחשב שזוהי
המצאה חדשה - אם יש שרפה בעיר ותוקעים
בחצוצרה, השרפה נכבית מאליה.

שמח התמים עם ההמצאה הגאונית וחשב
להפתיע בה את בני עירו.

נגש לחנות ובקש לקנות חצוצרה בדיוק כמו
שבידי האדם הרץ ברחוב ותוקע בה, ומכרו לו
בחפץ לב.

מהר לעירתו עם החצוצרה המיוחדת, אסף את
כל בני העירה וספר להם את הספור.

תמהו האנשים איש אל רעהו, אך שמחו מאד.
בגדל ההתלהבות אמר: "הבה נעשה נסיון,
ותראו איך שאצליח".

לקח כמה גלונים בנזין עם גפרורים, רץ לבתי
העירה שכלם היו מעץ, תבן וקש, ושפך את
הבנזין הנה והנה, הדליק גפרור אחד, והנה כל
העירה בערה לפניו כמדורת אש.

הוא נעמד לתקע עם... החצוצרה, ותקע לעיני
כל האנשים, אך כמובן שבעבר עשרה רגעים לא
היה נכר שפעם עמדה כאן עירה.

אף אנו תמימים כמו האיש ההוא, אומרים לנו
לתקע בשופר באלול, ואנחנו חושבים שעל ידי
התקיעה הזו כבר תבוא הגאולה.

אבל בינתיים מציתים מעט 'אש' מחלקת מכאן,
מעט 'אש' לשון הרע מכאן, מעט רכילות מכאן,
עד שכל הגולה לפנינו כמדורת אש,

א גוט שבת